

בעוד כמה חודשים תימצא בראש קבר זה מצבה פשוטה שתמסר למי שמזדמן פה ולמי שמתעניין במעט פרטים על אשה, על אם, על חברת קבוץ שאיננה עוד: כאן נמצאת ג'יין וטרמן, לבית גרינוולד, שנולדה במאי 1921 ונפטרה במרץ 1993. עוד מצבה פשוטה בין הרבה מצבות פשוטותי בסוף החיים כולם שווים.

מי שזוכר את ג'יין בוודאי יזכור אותה כפי שהיתה בצעירותה: ארפה לחם במאפיה הרעועה שהיתה במנסורה, כך במנסורה, יחד עם אסתר סינה המנוחה. תחת גג פח לוחט לשר את הבצק וזיעת האפידים התערבבה עם הלחם שהיה טעים מאד.

איננו יודעים הרבה על חייה בגרמניה בה נולדה - המתעניין ימצא את קורות חייה בארכיון הקבוץ, אבל היא הגיעה לאנגליה קצת לפני פרוץ המלחמה וחזיתה כנערה בודדה בארץ זרה. היא למדה מעט והתפרנסה כעוזרת בית. היא הרגישה, בימים שאחרי המלחמה, באנטישמיות של עקרות הבית האנגליות שעמדו בתור למ-צרך זה או אחר והאשימו את היהודים בכל החסר. ב-1947 החליטה לעלות ארצה ונעזרה בדוד שחשב לשדר אותה עם בן משפחה שחי בקבוץ אי שם בגליל. השדור לא יצא לפועל, אך ג'יין אכן הגיעה לקבוץ בגליל - כפר הנשיא. אחרי שהכירה חלק מחבריו במחנה המעבר בסן-ג'רום, במרסיי, הפליגה איתם באניית המעפילים "ל נגב", והתקרבה אליהם במשך שנה במחנות המעפילים בקפריסין.

כאן הכירה ונישאה לפרנק ב-1950 ונולדו להם שלושה ילדים; שלומית, ארנון וחנן.

עבודתה כמחסנאית ילדים נפסקה כשמחלתו של ארנון הלכה והחמירה. היא התמסרה לו ובמשך תקופה קשה זו תמיד זכרה את עזרתם של בני כיתת "סנונית" - הכיתה של ארנון - שסחבו אותו לכל מקום.

היא היתה אמא דואגת ומסורה עד סוף ימיה. היא היתה אשה בעלת חוש הומור שלא עזב אותה גם בשעותיה הקשות. היא היתה אשה ישרה ונחשבה כחזקה. אם כי לקראת קץ ימיה כשמחלת הסרטן הלכה והתעצמה, ליחלה שהסרף יגיע מהר ככל האפשר. ג'יין היתה עוד דף בתולדות הישוב הזה. לא סתם דף אלא דף שכתוב עליו שמחה ועצב, דמעות וצחוק. אולי רק ביומה האחרון הגיעה אל המנוחה והנחלה. היא תחסר לנו ואין לנו מילים לנחם את פרנק בעלה, את ילדיה שלומית וחנן ואת נכדיה.

יהא זכרה ברור.